

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Chladící věže Praha a.s.**
sídlem Politických vězňů 912/10, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **Insolvenční správci v.o.s.**
sídlem Na Míčánce 1044/39, Praha 6,
zastoupena advokátem Mgr. Vojtěchem Novotným,
sídlem Karlovo nám. 671/24. Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011, zn. 481/530/11/Zm 21913/ENV/11,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 3. 2011, č. j. 481/530/11/Zm, 21913/ENV/11, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Ústí nad Labem (dále jen „ČIŽP“) ze dne 11. 2. 2011, č. j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1007396.008/11/ULM, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 120 000 Kč podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ve znění účinném do 30. 8. 2011 (dále jen „zákon o odpadech“), dále pokuta ve výši 60 000 Kč podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 120 000 Kč dle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech za porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, kterého se měla dopustit tím, že nakládala s odpady v zařízení, které není k nakládání s odpady podle zákona o odpadech určeno, a to konkrétně tím, že měla skladovat odpady na svých pozemcích p. č. 815/11, p. č. 815/12 a p. č. 815/13 v k. ú. Verněřov. Pokuta ve výši 60 000 Kč dle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech byla žalobkyni uložena za porušení ust. § 39 odst. 1 a 2 zákona o odpadech, kterého se měla dopustit tím, že nevedla průběžnou evidenci o produkci a nakládání s odpady za rok 2009 a 2010, a dále že nezaslala pravdivé a úplné hlášení o produkci nakládání s odpady za rok 2009.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel ze výsledků inspekčního šetření ČIŽP na předmětných pozemcích žalobkyně a v místě rekonstrukce chladících věží na elektrárnách Pruněřov a Tušimice, kdy kontrolami bylo zjištěno, že se na pozemcích nachází velké množství plastových odpadů z rekonstrukce chladících věží, část dřevěných odpadů a směsných stavebních odpadů. Odpady byly vyklizeny z místa po kontrole ČIŽP a byly předány oprávněným subjektům Úklid byl ukončen 20. 4. 2010. K situaci na předmětných pozemcích mělo dojít z důvodu přerušení obchodních vztahů se společností MORAVA EKO s.r.o., která zajišťovala likvidaci odpadů ze staveniště elektrárny Tušimice, plasty byly proto ukládány na pozemcích žalobkyně a další odvoz byl zajištěn již přes společnost RTT s.r.o. V průběžné evidenci odpadů chyběly údaje o předávaných plastových odpadech společnosti MORAVA EKO s.r.o. a jejímu smluvnímu partnerovi – panu B. A. a rovněž tak údaje o odpadech předávaných společností SATER Chodov spol. s r.o. Tím byly zaslány i nepravdivé údaje o produkci a nakládání s odpady v hlášení za rok 2009 na Městský úřad Kadaň, odbor životního prostředí. Žalovaný dále posuzoval vyjádření žalobkyně z řízení před ČIŽP, že se nejednalo o odpad, ale o technologickou vestavbu s revizí opakovaného použití materiálu a jen odpadových zbytků předaných

oprávněné osobě. Žalobkyně dále vysvětlovala, že poslala na městský úřad opravené hlášení o produkci odpadů dne 5. 5. 2010 jako obyčejné sdělení.

4. Žalovaný se dále ve svém rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobkyně a shledal, že tyto námitky neodpovídají zjištěným skutečnostem.
5. K odvolací námitce, že materiál odvezený na předmětné pozemky nebyl odpadem a investor předpokládal co nejhospodárnější nakládání s demontovanou technologií, když preferoval její využití, resp. recyklaci, před ukládáním na skládku, žalovaný uvedl, že v rámci rekonstrukce chladících věží docházelo k vyjmutí chladících PVC bloků a ostatních prvků chladicí vestavby, přičemž došlo k vyjmutí celého vnitřku chladicí věže a její následná opravě, kdy způsob vyjmutí chladicí vestavby a následná manipulace s těmito prvky neumožňují její další využití. S ohledem na stáří materiálu a jeho mechanické vlastnosti, stupeň znečištění, jeho množství a ekonomickou náročnost by totiž nebylo možné tuto vestavbu dále využívat k účelu, pro který byla vyrobena. Recyklace těchto materiálů je rovněž omezená a ani nebyly zajištěny žádné kapacity na zpracování těchto odpadů z PVC, čemuž nasvědčuje i to, že plasty byly předávány panu B. A., který je navezl na pronajaté plochy do K. u M.
6. Námitku žalobkyně, že ČIŽP měla požádat krajský úřad, aby rozhodl dle ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech v pochybnostech, zda se materiál považuje za odpad, shledal žalovaný jako bezpředmětnou, neboť povinností ČIŽP není, aby požádala krajský úřad o rozhodnutí v pochybnostech, zda daná věc je odpadem, pokud je zřejmé a má dostatečné důkazy o tom, že se v daném případě skutečně o odpad jedná. Naopak z celého procesu je zřejmé, že žalobkyně se potřebovala staré výplně chladících věží zbavit, aby mohla pokračovat v rekonstrukci a dodržet termín realizace náhrady staré chladicí výplně za novou. Pokud u žalobkyně nastala nepředvídaná situace s předáváním těchto odpadů oprávněným subjektům, mohla požádat krajský úřad o povolení dočasného umístění odpadů ve stanovených objektech s režimem kontrolovaného nakládání a zabezpečení odpadů před únikem do životního prostředí, takováto iniciativa však ze strany žalobkyně nevzešla. Již skutečnost, že bylo nalezeno množství různých odpadů na předmětných pozemcích, které k tomuto účelu nebyly schváleny, nenásvědčuje tomu, že by žalobkyně řádně nakládala s odpady a dodržovala základní zásady hospodaření s odpady.
7. Námitka žalobkyně, že ČIŽP nevzala v potaz všechny důvody, které žalobkyni vedly k umístění technologie na předmětné pozemky, kdy odvozem demontovaných částí rovnou na skládku odpadu by došlo k porušení vnitřních předpisů žalobkyně a základních zásad hospodaření s odpady dle ust. § 10 zákona o odpadech, přičemž se v daném případě nejednalo o nebezpečný materiál, který byl umístěn na pozemcích na nezbytnou dobu nepřesahující čtyři měsíce, žalovaný uvedl, že proklamace ust. § 10 zákona o odpadech není rovněž na místě, neboť žalobkyně zásady předcházení vzniku odpadů nedodržela a ani neměla zajištěno žádné využívání odpadů a ani využitelných dílů z chladicí výplně, ani nepředložila žádné důkazy o tom, jaké množství výrobků bylo opětovně využito ke stejnému účelu, pro který bylo vyrobeno. Rovněž argument, že na pozemky žalobkyně byla navezena chladicí technologie a ne odpad PVC z vyřazené chladicí technologie, je spekulací žalobkyně, neboť veškeré množství uložených PVC materiálů skončilo na skládkách, jak vyplývá z evidence odpadů. V průběhu správního řízení byly shledány dostatečné důkazy o tom, že na předmětné pozemky byly navezeny odpady bez povolení a bez jakýchkoli pravidel nakládání s nimi, sankce za porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech je tedy podle žalovaného oprávněná. Sankce za porušení zákona byla uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v souladu se zákonem o odpadech a její výše je úměrná zjištěnému stavu, kdy je zohledněno množství odpadů, způsob nakládání s nimi, riziko ohrožení či poškození životního prostředí a snaha žalobkyně k nápravě a odstranění odpadů v souladu se zákonem.

8. Ohledně druhého správního deliktu spočívajícího v nevedení průběžné evidence o produkci a nakládání s odpady, žalobkyně sice uznala pochybení ve vedení evidence, avšak uloženou sankci označila za nepřiměřeně vysokou. Žalobkyně namítala, že ČIŽP nepostupovala v průběhu řízení podle příslušných ustanovení správního řádu, v usnesení o zahájení správního řízení není uvedeno, že předmětem správního řízení je i evidence za rok 2010, tj. březen a duben 2010, navíc hodnotila důkazy v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně proto navrhla, aby usnesení o zahájení správního řízení bylo zrušeno a řízení ve věci zastaveno, popř. prvostupňové rozhodnutí ve věci uložení pokuty dle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech bylo změněno tak, že výše pokuty bude uložena do 10 000 Kč. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že porušení ust. § 39 odst. 1 a odst. 2 zákona o odpadech bylo v řízení řádně prokázáno i odůvodněno, zjištěné nedostatky v evidenci za rok 2010 jsou uvedeny v protokolech i v oznámení a usnesení o zahájení správního řízení a je z nich patrné, jakých pochybení se žalobkyně dopustila. Odpady zjištěné na pozemcích ve Vernéřově byly žalobkyní prokazatelně předány na skládku SATER Chodov spol. s r.o. v roce 2010, avšak v průběžné evidenci předložené ČIŽP uvedeny nebyly. V evidenci byly uváděny pouze odpady předávané přes společnost RTT spol. s r.o., proto ČIŽP oprávněně požadovala, aby tyto odpady byly doplněny do průběžné evidence, a k tomuto nedostatku přihlédla při stanovení výše uložené sankce. Námitky žalobkyně jsou bezpředmětné, neboť nebylo prokázáno, že by ČIŽP postupovala v rozporu se správním řádem a právními předpisy týkajícími se dané věci, že by vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a postupovala tendenčně vůči žalobkyni či v její neprospěch. S ohledem na provádění prací v tak velké investici, měla mít žalobkyně dostatečně zabezpečeny fáze při nakládání s odpady a případné potíže operativně vyřešit s příslušnými správními úřady. Sankci za toto porušení zákona pak shledal žalovaný za úměrnou zjištěnému stavu.
9. Žalovaný neshledal důvody, pro které by musel prvostupňové rozhodnutí změnit či zrušit, proto odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí ČIŽP v napadeném rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě poukázala na své námitky v odvolacím řízení, kdy namítala zejména nesprávné právní posouzení věci a nezákonný postup ČIŽP spočívající ve vadách správního řízení, avšak žalovaný vznesené argumenty žalobkyně považoval za neopodstatněné a některými se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nezabýval.
11. Žalobkyně poukázala na to, že již ve svém odvolání upozorňovala na to, že ČIŽP v průběhu řízení nepostupovala řádně dle příslušných ustanovení správního řádu, důkazy hodnotila jednostranně v neprospěch žalobkyně a některé předložené důkazy a námitky žalobkyně zcela pominula. ČIŽP navíc pochybila i při výkladu právních předpisů, které se k projednávané věci vztahují, neboť na základě platných právních předpisů došla k nesprávným závěrům. Žalovaný pak v rámci napadeného rozhodnutí tvrzené nedostatky v řízení před ČIŽP neodstranil, zcela se ztotožnil s jejím názorem a prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí v rozporu se zákonem potvrdil i přesto, že správní řízení a následné prvostupňové rozhodnutí vykazovalo zjevné vady a bylo nezákonné.

12. K *prvnímu správnímu deliktu* žalobkyně uvedla, že předmětné movité věci, jež se ke dni 2. 4. 2010 (den inspekčního šetření) nacházely na jejích pozemcích, nepovažuje za odpad ve smyslu ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech, neboť pouze dočasně umístila na předmětné pozemky technologickou vestavbu chladících věží demontovanou při provádění rekonstrukčních prací v Elektrárně Tušimice II, u které neproběhl standardní proces revize. ČIŽP pak nepostupovala v souladu se zákonem dle ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech, podle něhož v pochybnostech, zda se movitá věc příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k zákonu o odpadech považuje za odpad, rozhoduje krajský úřad, a to na návrh vlastníka této movité věci nebo správního úřadu, který provádí řízení, v němž se tato otázka vyskytla, nebo který rozhodnutí o této otázce potřebuje ke své další činnosti. Žalobkyně v souladu se zásadami odpadového hospodářství uvedenými v ust. § 10 odst. 1 zákona o odpadech a v souladu s vlastním vnitřním předpisem postupuje v případě demontáže technologické vestavby chladicí věže vždy tak, že veškerý demontovaný materiál podrobí důkladné revizi, zda je možné některou část demontované technologie využít. Po provedené revizi jsou části vestavby, které již nelze opakovaně použít v technologii chlazení, dále předávány oprávněné osobě jako odpad prioritně k dalšímu využití, recyklaci nebo odstranění, naopak možné využitelné části technologie lze znovu použít. Žalobkyně však v podaném odvolání zdůraznila, že demontované části technologie odvážené panem B. A. v průběhu měsíce listopadu a prosince 2009, byly již při demontáži vyhodnoceny žalobkyní jako části nevhodné k dalšímu použití, a tudíž byly odváženy přímo k odstranění. Nevyužitelný materiál se tedy předává přímo k odstranění, což však nebyl případ technologie převezené na pozemky žalobkyně. Technologická vestavba - chladicí výplň, která byla v rámci rekonstrukce chladicí věže demontována, je totiž v rámci procesu chlazení využívána tak, že touto technologií proudí teplá voda, která není znečištěna žádnými chemickými látkami ani jakkoli upravována, chladicí výplně v rámci jedné chladicí věže tedy mohou (a v tomto případě tomu tak rovněž bylo) vykazovat různé stupně opotřebovanosti (chladicí výplně umístěné ve vrchní části chladicí věže jsou vystaveny povětrnostním vlivům, chladicí výplně umístěné ve spodní části chladicí věže jsou zase více zanášeny minerály a stopovými prvky obsaženými ve vodě, střední část chladících výplní pak bývá obvykle ve výrazně lepším stavu, než části okrajové). Žalovaný i ČIŽP však nesprávně přirovnávali chladicí technologii umístěnou na pozemcích žalobkyně k odpadům, které pan B. A. umístil na pozemky u K. u M., a to navíc žalovaný s odkazem na jiné správní řízení, kterého není žalobkyně účastníkem, a ČIŽP s odkazem na nedatované fotografie pořízené panem B. A., z nichž není patrné ani to, jaká část demontované technologie je na nich vyobrazena, ba dokonce ani to, zda se jedná o materiál předávaný žalobkyní. Touto odvolací námitkou žalobkyně se však žalovaný vůbec nezabýval a pouze konstatoval, že charakter materiálu je kontrolním orgánům známý, a to právě s odkazem na materiál odvezený panem B. A., který však již na první pohled vykazuje odlišné vlastnosti než technologie umístěná na pozemcích žalobkyně.
13. Části technologické vestavby, ukládané na pozemky žalobkyně, nebyly tříděny ve smyslu materiálového provedení, ale podle jednotlivých konstrukčních dílů pro usnadnění následné revize pro další možné využití v technologii chlazení, navíc žalobkyně již v podaném odvolání v této souvislosti namítala, že na předmětných pozemcích nedocházelo k úpravě odpadu (třídění), jak ve svém rozhodnutí uvádí ČIŽP, nebo že ČIŽP

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pominula časové hledisko celého případu, tedy zejména, že inspekční šetření bylo na pozemcích žalobkyně realizováno dne 2. 4. 2010, cca 2 měsíce poté, kdy byla revize demontované technologie zahájena (dříve to klimatické podmínky neumožnily) a zejména až poté, kdy žalobkyně zahájila odvoz nevyužitelných částí technologie k odstranění (ČIŽP tuto skutečnost nezpochybnila, když v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že odvoz byl zahájen v březnu 2010, tedy nikoli až po provedeném inspekčním šetření či v jeho souvislosti), s těmito námitkami žalobkyně se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevypořádal.

14. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkou žalobkyně upozorňující na nesprávné a jednostranné hodnocení důkazů ze strany ČIŽP, která své rozhodnutí odůvodnila také projektovou dokumentací - Technickou zprávou investora celé rekonstrukce, v níž je v bodě 4.4 uvedeno, že PVC bloky budou lisovány hydraulickým lisem a následně uloženy na skládce, nebude-li možné zajistit jejich recyklaci. Z této technické zprávy je nepochybné, že investor předpokládal a požadoval po subdodavatelích co nejhospodárnější nakládání s demontovanou technologií a preferoval její další využití, resp. recyklaci před ukládáním na skládku, tuto skutečnost však ani jeden ze správních orgánů nezohlednil.
15. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že veškeré množství uložených PVC materiálů skončilo na skládkách, což dovodil z evidence odpadů, v této souvislosti ovšem zcela pominul skutečnost, že do evidence odpadů jsou uváděny pouze části demontované technologie, které již nebylo možné dále použít, jakož i to, že na pozemcích žalobkyně se vedle PVC nacházelo rovněž dřevo, které lze bezpochyby dále využít či zlikvidovat jiným způsobem než odvozem na skládku. Důvodem k urychlení procesu revize chladicí technologie na pozemcích žalobkyně, jež vedlo k tomu, že většina materiálu musela být odvezena na skládku, byl zejména požadavek ČIŽP, aby byly pozemky žalobkyně do dalšího inspekčního šetření dne 27. 4. 2010 vyklizeny.
16. Žalobkyně poukazovala rovněž na svou odvolací námitku, že v případě pochybností, zda se movitá věc považuje za odpad, přísluší rozhodnutí příslušnému krajskému úřadu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech. S touto námitkou se ČIŽP vypořádala pouze tak, že pochybnosti nemá a bylo na žalobkyni, aby případně požádala krajský úřad o rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti dále uváděla, že ani ona žádnou pochybnost o tom, že technologie umístěná na jejích pozemcích není odpadem, neměla, přičemž o skutečnosti, zda je určitá movitá věc odpadem, rozhoduje prioritně jeho původce, tedy v daném případě žalobkyně, a to s poukazem na ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech v okamžiku, kdy se jí zbavuje. Žalovaný tedy nenapravil pochybení ČIŽP a v rozporu s ust. § 3 a § 52 správního řádu neprovedl všechny důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, jež je správní orgán povinen provést, a to i bez návrhu. V rámci rozhodování obou správních orgánů tudíž nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, navíc o otázce předběžné, na níž je založeno napadené rozhodnutí, bylo zcela prokazatelně rozhodnuto nepřislušným orgánem, neboť ČIŽP ani žalovaný nejsou k rozhodnutí o označení materiálu odpadem příslušní, a bylo tedy jejich povinností požádat o rozhodnutí o uvedené otázce příslušný krajský úřad.
17. Ve vztahu ke *druhého správnímu deliktu*, žalobkyně uznala pochybení při sestavování hlášení o produkci nakládání s odpady za rok 2009 a tuto skutečnost bezprostředně po upozornění ČIŽP napravila (opravné hlášení bylo vypracováno 4. 5. 2010, bylo zasláno příslušnému Městskému úřadu Kadaň a zároveň na vědomí ČIŽP). Žalobkyně opětovně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

uváděla důvody, proč řádně a včasné podané hlášení o produkci nakládání s odpady za rok 2009 bylo neúplné. Důvodem byly zásadní rozdíly v hmotnostech plastového odpadu, deklarovaných smluvním partnerem, které o více než 50 % převyšovaly hmotnosti evidované žalobkyní, uvedené pochybení však žalobkyně v průběhu řízení napravila, uložená pokuta ve výši 60 000 Kč je tedy nepřiměřeně vysoká, a to s ohledem na charakter pochybení, omluvitelné důvody, které k pochybení vedly, zařazení sledovaného odpadu, jakož i s ohledem na skutečnost, že pochybení bylo napraveno.

18. Žalobkyně vznesla námitku i proti posouzení, že žalobkyně neuvedla v průběžné evidenci za období březen a duben 2010 předání 35,32 tun plastových odpadů kat. 17 02 03 a 3,9 tun odpadního dřeva kat. č. 17 02 01 společnosti SATER Chodov spol. s r.o. a tyto údaje doplnila až po výzvě ČIŽP. S tím žalobkyně nesouhlasila, neboť její průběžná evidence byla v roce 2010 vedena řádně, přičemž byla ČIŽP doložena dne 5. 5. 2010 spolu s dalšími požadovanými podklady. V čem ČIŽP spatřovala pochybení ve vedení evidence v roce 2010, se však v usnesení o zahájení správního řízení podrobněji nehovoří - zejména zde chybí bližší označení měsíců, které se objevuje až v konečném rozhodnutí ČIŽP, žalobkyni tedy nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, jež jí byly kladeny za vinu, přičemž žalovaný toto pochybení nenapravit ani v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně vždy vede evidenci odpadu v místě, kde je tento odpad předáván k likvidaci či recyklaci v souladu s ust. § 3 odst. 2 zákona o odpadech. Vzhledem k tomu, že odpad byl na skládku SATER Chodov spol. s r.o. odvážen přímo žalobkyní, byla za místo předání odpadu k likvidaci považována skládka SATER Chodov spol. s r.o. ve V. a evidence tak byla vedena na středisku V. (nacházejícím se cca 5 km od místa skládky), proto žalobkyně neměla dne 27. 4. 2010 k dispozici tuto část evidence a doplnila ji bez zbytečného odkladu na základě výzvy ČIŽP.
19. Z uvedených důvodů žalobkyně namítala, že s ohledem na charakter provinění a rozpory a pochybnosti, které řízení provázely, byly pokuty ve výši 120 000 Kč a 60 000 Kč uloženy ve zjevně nepřiměřené výši a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Současně v podané žalobě uplatnila návrh na moderaci pokuty soudem, spočívající v upuštění od uložení pokuty či snížení její výše.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje za prokázané, že vyjmuté chladicí PVC bloky a ostatní prvky chladicí vestavby byly s ohledem na jejich stáří a mechanické vlastnosti nepoužitelné, neboť ze způsobu, jakým byly vestavby z chladících věží odstraňovány, je patrné, že tyto části již nebyly schopné dalšího využití a ani žalobkyně tuto možnost nepředpokládala. Recyklace uvedených materiálů z PVC bloků nebyla žalobkyní zajištěna a nebyly zjištěny žádné zpracovatelské kapacity, které by odpady využily. Odpady z výplně chladících věží měly být předávány společnosti MORAVA EKO s.r.o. a panu B. A., avšak vzhledem k tomu, že s předáváním PVC bloků vznikaly problémy a ze strany žalobkyně byla vypovězena smlouva s uvedeným subjektem, musela žalobkyně převést tyto odpady mimo areál elektrárny a chladících věží, aby mohla pokračovat v rekonstrukci. Bez ohledu na jakékoli projednání s příslušnými správními úřady pak odvezla žalobkyně odpady na předmětné pozemky, kde je při své kontrolní činnosti našla ČIŽP. Navíc PVC odpady, které skončily ve vlastnictví pana B. A., byly

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

uskladněny na pronajatých pozemcích a nebyly předány k využití, kdy ČIŽP jedná aktuálně s panem B. A. o jejich odstranění. Činnosti prováděné na předmětných pozemcích nenasvědčovaly tomu, že by zde docházelo k přetřídění navezených odpadů, když kromě výplně chladících věží se na pozemcích nacházely též stavební odpady, dřevo apod., avšak odpady nebyly nikterak roztríděné podle druhů a kategorií, v některých částech zasahovaly dokonce i do okolní vegetace. Odpady byly odvezeny až po kontrole ČIŽP dne 2. 4. 2010, přičemž ČIŽP o existenci odpadů věděla již z jiné předchozí kontrolní činnosti v březnu 2010, místní šetření však bylo realizováno až v uvedeném termínu.

21. Námitky žalobkyně týkající se snahy o maximální využití odpadů z PVC označil žalovaný za nepodložené, neboť pokud by žalobkyně usilovala o maximální materiálové využití, měla si zjistit, jaké jsou na území ČR možnosti pro jejich zpracování a ověřit si možnosti s ní spolupracujících subjektů, přičemž společnost MORAVA EKO s.r.o. a p. B. A. vhodnými subjekty pro předávání uvedených odpadů nebyly, neboť nevlastnily žádná zařízení na zpracování uvedených odpadů, navíc společnost MORAVA EKO s.r.o. byla v zániku a pan B. A. již čelil sankcím ze strany ČIŽP a zákazu činnosti ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje.
22. Námitku žalobkyně, že o skutečnosti, zda je daná věc odpadem, rozhodl nepřislušný správní orgán, považuje žalovaný za bezpředmětnou, neboť ČIŽP je odborným orgánem, který má dostatečné znalosti a zkušenosti, aby mohla posoudit předmětné movité věci. Důkazy pro zahájení správního řízení byly dostatečné, a proto nebyl důvod si další opatřovat rozhodnutími jiných správních úřadů, když o tom, zda dané materiály nalezené na pozemcích žalobkyně jsou odpady, neměla ČIŽP žádné pochybnosti.
23. K druhému správnímu deliktu žalovaný uvedl, že povinnost vést průběžnou evidenci odpadů a plnit ohlašovací povinnost je bezpochyby dána ust. § 39 odst. 1 a 2 zákona o odpadech. Hlášení o produkci a nakládání s odpady zpracovává na základě hlášení povinných subjektů obec s rozšířenou působností, tj. v daném případě Městský úřad v Kadani, kdy jakékoliv změny v evidenci je nutné nahlašovat vždy příslušnému správnímu úřadu, tudíž zasláním údajů na jiný správní úřad není ohlašovací povinnost splněna, přičemž evidence odpadů musí být vedena za všechny odpady, které žalobkyni vznikaly a za všechny její provozovny.
24. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla postihována přiměřenými sankcemi již s ohledem na rozsah její investiční činnosti, zjištěné nakládání s odpady a na další důsledky z této činnosti vyplývajícími, nelze tudíž souhlasit s tím, že byly v řízení provedeny nedostatečné důkazy či nedostatečně zjištěny důvody pro uložení sankce. Žalovaný s ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhl žalobu zamítnout.

V. Osoba zúčastněná na řízení

25. Po vydání rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121), podle kterého je insolvenční správce společnosti v úpadku v řízení před správním soudem v pozici osoby zúčastněné na řízení, soud vyzval insolvenčního správce žalobkyně (žalobkyně je v úpadku), aby sdělil soudu, zda v řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Insolvenční správce žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 15. 1. 2019 soudu sdělil, že práva osoby zúčastněné na řízení uplatňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

VI. Posouzení věci městským soudem

26. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přitom podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
27. Žaloba je zčásti důvodná.
28. Ve vztahu k prvnímu správnímu deliktu, spočívajícímu v nakládání s odpadem mimo zařízení, která jsou k nakládání s odpady určena, vyšel soud z následující právní úpravy, platné v době, k níž byl správní delikt posuzován.
29. Podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech *pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.*
30. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech *je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.*
31. Podle ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech *pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.*
32. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech *se pro účely tohoto zákona rozumí nakládáním s odpady - shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů.*
33. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech *se pro účely tohoto zákona rozumí zařízením - technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby.*
34. Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech *lze zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem.*
35. Z hlediska skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech je tudíž rozhodné, zda žalobkyně nakládala s odpady a činila tak v místech (v dané věci na pozemcích), které nejsou ve smyslu zákona zařízeními pro nakládání s odpady.
36. Žalobkyně nerozporovala, že s movitými věcmi, jež se ke dni inspekčního šetření dne 2. 4. 2010 nacházely na předmětných pozemcích, nakládala v místech (na svých pozemcích), které nejsou zařízeními pro nakládání s odpady, namítala však, že věci umístěné na předmětných pozemcích nebyly odpadem, nýbrž dočasným umístěním technologické vestavby chladících věží demontované při provádění rekonstrukčních prací v Elektrárně Tušimice II, při demontáži prioritně určené k revizi, zda demontovanou technologii nebo některou její část či prvky lze ještě využít. Při této revizi jsou odmontovávány využitelné technologické prvky.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

37. Městský soud se tedy zabýval tím, zda správní orgány náležitě posoudily jednání žalobkyně z toho hlediska, zda je technologická vestavba chladících věží odpadem. Definicí odpadu se zabývala již judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně v rozsudku č. j. 6 As 149/2013 - 41, v němž tento soud uvedl, že: „*Pojem odpad je v českém právním řádu třeba vykládat nejen na podkladě definice uvedené v § 3 zákona o odpadech, ale i v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, který vydal řadu rozhodnutí, kde předně jednoznačně vyslovil, že výklad pojmu odpad nemůže být restriktivní (např. rozsudek ze dne 18. 4. 2002, Palin Granit C-9/00, bod 23; rozsudek ze dne 15. 6. 2000, ARCO Chemie Nederland a další C-418/97 a C-419/97, body 36-40; ale i stanovisko generálního advokáta Jacobse ze dne 24. 10. 1996 ve věci Tombesi a další C-304/94) a dále formuloval řadu dílčích závěrů vymezujících, co je odpadem a co za něj naopak považovat nelze, jež jsou významným interpretačním vodítkem pro posouzení každého konkrétního případu. ...Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Konstrukce definice odpadu je postavena na pojmu „zbavit se“, k čemuž SDEU dospěl již v rozsudku ze dne 18. 12. 1997 ve věci Inter-Environnement Wallonie ASBL (C-129/96, bod 26). Zbavením se věci přitom je jak její odstranění, tak i využití (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011 – 63). Podle evropského konceptu obsahu pojmu odpad ani ekonomická využitelnost věci neznamená, že nejde o odpad, protože všechny věci, kterých se vlastníci zbavují, byť mají ekonomickou hodnotu, jsou předmětem směrnice [rozsudek SDEU ze dne 28. 3. 1990 ve věci Zanetti a další C-359/88, ze dne 25. 6. 1997 Tombesi C-304/94 a další spojené věci]. Stejná věc totiž pro někoho je odpadem a pro jiného nikoliv. Dokonce lze říci, že jediná věc může v průběhu svého životního cyklu nabýt a pozbyt status odpadu i opakovaně, což musí její držitel sledovat. Ve stanovisku generálního advokáta Albera ze dne 4. 7. 2002 ve věci C-444/00 nalezneme na podporu teze o proměnlivosti charakteru věci v čase názor, že odpadem je i látka získaná recyklací, pokud pro ni neexistuje poptávka a dlouhodobé skladování se stane pro držitele neúnosné a dovede jej ke zbavení se věci. Systém nakládání s odpady, ke kterému se Evropská unie přihlásila, má totiž za cíl pokrýt všechny předměty a látky, jichž se držitel zbavuje, i když mají hospodářskou hodnotu a jsou sbírány za obchodním účelem, aby byly recyklovány, využity nebo opětovně použity (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 As 28/2007 - 94).“*
38. Městský soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011 č. j. 7 As 6/2011 - 63, v němž bylo konstatováno následující: „*Ačkoliv by z výše citovaného § 3 odst. 2 zákona o odpadech bylo možno dovozovat, že využití odpadu přímo samotným vlastníkem není zbavováním se, takový závěr by vedl k nedůvodnému rozlišování mezi předáním k využití a využitím samotným vlastníkem, aniž by takový důsledek byl opodstatněný nebo alespoň zákonodárcem zamýšlený (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpadech, Sněmovní tisk Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve III. volebním období č. 705/0, dostupný na www.psp.cz). Navíc by byl takový výsledek v rozporu se směrnicí o odpadech, z jejíhož čl. 4 ve spojení s přílohami IIA a IIB Soudní dvůr vyvozuje, že zbavování se zahrnuje jak odstranění, tak využití (viz výše uvedený rozsudek Soudního dvora ve věci ARCO Chemie Nederland a další, bod 47). Zbavování se ve smyslu čl. 3 odst. 2 zákona o odpadech je proto nutno vykládat tak, že zahrnuje všechny případy, kdy vlastník odpad využije či odstraní sám, nebo jej za tímto účelem předá třetí osobě. Ačkoliv vždy musí být příslušný proces poříditelný buď pod využití, nebo pod odstranění (viz rozsudek Soudního dvora ve věci C-116/01 SITA EcoService Nederland, Sb.rozh. s. I-02969, bod 40), při rozhodování v pochybnostech o tom, zda movitá věc představuje odpad, není potřeba učinit jednoznačný závěr o tom, zda dochází k využití, nebo naopak k odstranění.*

39. Judikatura dovodila, že skutečnost, že látka nebo předmět jsou zbytkem z výroby nebo ze spotřeby, a tedy nikoliv produktem, o který jako takový bylo usilováno, je přitom považována za okolnost svědčící ve prospěch existence jednání, úmyslu nebo povinnosti *zbavit se* látky nebo předmětu. Způsob, jakým je následně s látkou nebo předmětem nakládáno, není pro jejich kvalifikaci jako odpadu rozhodující. Za odpad jsou považovány i látky a předměty, které mají hospodářskou hodnotu a které lze opětovně hospodářsky využít (viz zejména rozsudky Soudního dvora ve věcech Komise proti Itálii, bod 36-38; a ARCO Chemie Nederland a další, bod 83; spojené věci C-304/94, C-330/94, C-342/94 a C-224/95 Tombesi a další, Sb.rozh. s. I-3561, body 47 a 48; spojené věci C-206/88 a C-207/88, Vessoso a Zanetti, Sb.rozh. s. I-1461, bod 9). Na druhou stranu však Soudní dvůr připustil, že za určitých okolností může látka nebo předmět vznikající těžebním či výrobním postupem, který není určen hlavně k jeho výrobě, představovat nikoli zbytek, ale vedlejší produkt, kterého se vlastník nechce zbavit, ale který chce za podmínek, které jsou pro něj výhodné, využívat nebo uvádět na trh, za podmínky že toto opětovné použití je jisté, nevyžaduje předchozí zpracování a navazuje na výrobní proces nebo využití (viz rozsudky Soudního dvora ve věcech Komise v. Itálie, bod 39; C-9/00 Palin Granit, Sb.rozh. s. I-3533, body 34-36; C-114/01 AvestaPolarit Chrome, Sb.rozh. s. I-8725, body 33-38; C-416/02 Komise v. Španělsko, Sb.rozh. s. I-7487, body 87 a 90; C-121/03 Komise v. Španělsko, Sb.rozh. s. I-7569, body 58 a 61; C-457/02, Niselli, Sb.rozh. s. I-10853, bod 47). Pokud tedy věc vzniká postupem, který není určen převážně k jejímu vzniku, existují tři způsoby, jak s ní může být naloženo: 1) odstranění, 2) využití, 3) opětovné použití za výhodných podmínek, jsou-li splněny výše uvedené striktní podmínky. Zatímco v prvních dvou případech jde o zbavení se věci, a tuto věc je tudíž nutno považovat za odpad, v třetím případě věc odpadem není.
40. V těchto intencích i zákon o odpadech v § 3 odst. 3 zakotvuje možnost vlastníka posuzované movité věci vyvrátit úmysl se věci zbavit. Tento úmysl je totiž presumován v případě „movité věci příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k zákonu o odpadech, a) která vzniká u právnických osob nebo fyzických osob oprávněných k podnikání jako vedlejší produkt při výrobě nebo přeměně energie, při výrobě nebo nakládání s látkami nebo výrobky nebo při jejich využívání nebo při poskytování služeb, nebo b) jejíž původní účelové určení odpadlo nebo zaniklo.“ Břemeno tvrzení i důkazní spočívá na vlastníku.
41. Míru, v jaké je nutno pochybnosti o možném úmyslu věci se zbavit vyloučit, je možno nalézt opět v judikatuře Soudního dvora. Již z výše uvedeného je zřejmé, že vlastník musí prokázat, že daný vedlejší produkt hodlá za pro něj výhodných podmínek použít nebo uvést na trh, je-li toto opětovné použití jisté, nevyžaduje předchozí zpracování a navazuje na výrobní proces nebo využití. Důležitá je zde především podmínka jistoty opětovného použití za výhodných podmínek. Nakonec využití je podle směrnice o odpadech i podle zákona o odpadech jednou z forem zbavování se odpadu. Aby se tedy nejednalo o pouhé využití ve smyslu zbavení se odpadu, nýbrž o další výhodné použití věci, musí být prokázána skutečná jistota přínosnosti dalšího použití; pouhá možnost není způsobila vyvrátit závěr o úmyslu zbavit se věci nevznikající jako hlavní produkt výroby, a tudíž ani závěr o tom, že taková věc je odpadem. Pamatováno přitom musí být stále na naplnění cílů směrnice o odpadech, zejména pak naplnění požadavku vysoké míry ochrany životního prostředí. Z něj vyplývá povinnost posuzovat restriktivně jakékoliv vynětí věci vznikající postupem, který primárně není určen k její výrobě, z právní regulace nakládání s odpady. Proto, aby bylo možné konstatovat, že konkrétní vedlejší produkt není odpadem, musí

existovat skutečná jistota dalšího použití vedlejšího produktu a jeho přínosnosti pro vlastníka (k několika případům, kdy Soudní dvůr shledal, že posuzovaný vedlejší produkt nemusí být odpadem, srov. jeho rozsudky ve věcech C-188/07 Commune de Mesquer, Sb.rozh. s. I-04501; C-235/02 Saetti a Frediani, Sb.rozh. s. I-01005; AvestaPolarit Chrome).“

42. Zařazení odpadu pod katalogové číslo upravuje vyhláška Ministerstva životního prostředí, v posuzované době se jednalo o vyhlášku č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (Katalog odpadů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Katalog odpadů“), nyní nahrazena vyhláškou č. 93/2016 Sb. Ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 2. 4. 2010a doprovodné fotodokumentace bylo zjištěno, že se na předmětných pozemcích (celková plocha cca 2000 m²) nacházelo, kromě směsných a dřevěných odpadů, množství plastových odpadů kat. č. 07 02 13 (mocnost navezené vrstvy odpadů byla cca 8 - 10 metrů), konkrétně se jednalo o bloky chladicího systému a bloky eliminátorů, část dřevěných odpadů pravděpodobně ze stoupacího komínu z chladicí věže a dále značné množství směsných stavebních odpadů (beton, železobeton, cihly, atd.), výkopová zemina a stavební recykláty, kdy na několika místech zasahovaly uložené stavební odpady a recykláty do okolního porostu stromů, a to tak, že byly zasypány do výšky až 1,5 metru, k čemuž byla pořízena fotodokumentace a odebrány vzorky plastových odpadů. Z šetření v místě rekonstrukce chladicích věží č. 21 a 22 v Tepelné elektrárně Tušimice II vyplynulo, že se v případě plastových odpadů na tomto místě evidentně jedná o totožné odpady nalezené na předmětných pozemcích a jako důkaz byly odebrány vzorky plastových odpadů různých barev a že hlavním dodavatelem stavby je společnost Škoda Praha Invest s.r.o., jejímž subdodavatelem je společnost REKO Praha a.s., jejímiž subdodavateli jsou společnost BETVAR s.r.o. a společnost Chladicí věže Praha, a.s.
43. V případě prvního správního deliktu žalobkyně se tedy jednalo o odpady, které jsou v příloze č. 1 Katalogu odpadů označeny kat. č. 17 02 01 *Dřevo* a kat. č. 17 02 13 *Plasty*. Z citované právní úpravy vyplývá, že plastové bloky chladicího systému a eliminátorů, jakož i dřevěné výplně ze stoupacích komínů, jsou zásadně považovány za odpad a podléhají režimu zákona o odpadech. Výjimkou jsou odpady vyjmenované v ust. § 2 odst. 1 zákona o odpadech, na které se působnost zákona o odpadech nevztahuje. Další výjimkou dle shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, vycházející z evropské judikatury, je případ, kdy nejde o zbavení se věci způsobem jejího „odstranění“ či „využití“ (ve smyslu zkoumání záměru jeho využití), ale opětovného použití za podmínky prokázání skutečné jistoty přínosnosti dalšího použití, kdy ten, kdo nakládá s věcí, která nevzniká jako hlavní produkt výroby, musí mít k dispozici relevantní, přesná a dostačující zjištění o tom, že věc bude opětovně využita. Takovou podmínku žalobkyně nesplnila, neboť z podkladu řízení není zřejmý konkrétní, jistý záměr či navázaný obchodní vztah vedoucí k dalšímu použití věci z demontáže technologie chlazení. Uvedenou podmínku nepostačilo prokázat pouze poukazem na revizi materiálu po demontáži a podrobení zjištění, zda nelze některou její část využít či odkazem na projektovou dokumentaci - Technickou zprávu investora celé rekonstrukce, která popisovala nakládání s PVC bloky až v případě, nebude-li možné zajistit jejich recyklaci. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně měla v rámci své činnosti či u jiného odběratele s jistotou zajištěno použití věci z rekonstrukce chladicích věží jako s vedlejších produktů, které nevyžadují předchozí zpracování či analýzu tak, že by ve smyslu podmínky

naznačené evropskou judikaturou nešlo o zbavování se věcí (odstraněním či jiným hospodářským zpracováním), tedy o odpad. Žalobkyně v řízení a také v podané žalobě argumentovala toliko způsobem demontáže a nakládání s demontovanými věcmi a jejich tříděním dle konstrukčních dílů pro usnadnění následné revize jejich využití v technologii chlazení, aniž by prokázala konkrétní hospodářský záměr opětovného použití některé části pro investiční či výrobní záměr. Rovněž založením technologických pravidel stanovujícím zásady provádění prací při demontáži chladicího systému PVC z chladících věží a fotodokumentací neprokázala opětovné použití demontovaných částí jako vedlejšího produktu za podmínek stanovených evropskou judikaturou. Přestože nelze přehlédnout, že při demontáži chladicího systému nemusí být předem jistý záměr opětovného použití jeho části jako vedlejšího produktu tak, aby nešlo o odpad, nelze z hlediska systému nakládání s odpady přisvědčit tomu, že odpadem není věc, která je dočasně skladována za účelem posouzení jejího dalšího využití či recyklace. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že pokud u žalobkyně vznikla nepředvídaná situace s předáváním těchto odpadů oprávněným subjektům, mohla požádat krajský úřad o povolení dočasného umístění odpadů ve stanovených objektech s režimem kontrolovaného nakládání a zabezpečení odpadů před únikem do životního prostředí, jak příhodně upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ve sledu uvedeného nelze správním orgánům klást k tíži, že nepožádaly krajský úřad, aby rozhodl dle ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech v pochybnostech, zda se materiál považuje za odpad, neboť povinností ČIŽP nebylo, aby požádala krajský úřad o rozhodnutí v pochybnostech, zda daná věc je odpadem, pokud měla dostatečné důkazy o tom, že se v daném případě skutečně o odpad jedná, když žalobkyně v době inspekce věci jako odpad skladovala a nedisponovala konkrétními důkazy o opětovném využití demontovaných částí jako vedlejšího produktu. Bez ohledu na to, zda tedy skutečně došlo k ohrožení životního prostředí či nikoli, tak žalobkyně porušila povinnost stanovenou v ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, neboť nakládala s odpadem mimo zařízení, která jsou k nakládání s odpady podle zákona o odpadech určena. Městský soud proto námitku žalobkyně, že nešlo o nakládání s odpadem shledal neopodstatněnou.

44. Ve vztahu ke druhému správnímu deliktu, týkajícímu se vedení průběžné evidence o odpadech a způsobech nakládání s odpady, jakož i povinnosti zasílat pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi, vyšel soud z následující v té době platné právní úpravy:

Podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o odpadech původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady. Evidence se vede za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu samostatně. Způsob vedení evidence pro jednotlivé druhy odpadů stanoví prováděcí právní předpis.

Podle ust. § 39 odst. 2 zákona o odpadech původci odpadů jsou povinni v případě, že produkuje nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkuje

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.

Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech při stanovení výše pokuty se přiblíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

45. Z hlediska porušení ust. § 39 odst. 2 zákona o odpadech žalobkyně uznala pochybení při sestavování Hlášení o produkci nakládání s odpady za rok 2009 a tuto skutečnost bezprostředně po upozornění ČIŽP napravila tím, že opravné hlášení bylo vypracováno dne 4. 5. 2010 a zasláno příslušnému Městskému úřadu Kadaň a zároveň na vědomí ČIŽP. Námitky žalobkyně spočívaly zejména ve vysvětlování, proč k tomuto pochybení došlo. Porušení ust. § 39 odst. 2 zákona tedy nebylo v řízení žalobkyní rozporováno a ze správního spisu také vyplývá, že žalobkyně dne 5. 5. 2010 a 4. 8. 2010 doručila ČIŽP listinné doklady, mimo hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2008 také opravené hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2009 (jež však bylo zasláno na příslušný Městský úřad v Kadani až dne 4. 11. 2010). V řízení tedy bylo prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 2 zákona o odpadech, na základě jejích námitek v rámci tohoto porušení (námitek nepřiměřené výše pokuty) tak zbývalo k posouzení, jaká výše uložené pokuty odpovídá míře závažnosti uvedeného jednání, a to zejména za situace, kdy výše sankce za toto porušení zákona byla zvažována v souvislosti s jiným jednáním, jímž se žalobkyně dopustila porušení ust. § 39 odst. 1 zákona a u něhož soud shledal nedostatky v právním posouzení věci.
46. Soud totiž považuje za nedostatečně věcně posouzené a tím i za nedostatečně vypořádané odvolání žalobkyně, týkající se jejího jednání, jímž měla naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 zákona o odpadech. Žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím ČIŽP v tom, že pokuta je ukládána také podle § 39 odst. 1 cit. zákona za to, že neuvedla v průběžné evidenci za období března a dubna 2010 předání 35,32 tun plastových odpadů kat. č. 17 02 03 a 3,9 tun odpadového dřeva kat. č. 17 02 01 společnosti SATER CHODOV spol. s r.o., a že tyto údaje doplnila až po výzvě ČIŽP dne 5. 5. 2010 spolu s dalšími požadovanými podklady.
47. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v průběhu řízení před ČIŽP doložila listinné doklady, zejména průběžnou evidenci nakládání s odpady v provozovně v Prunéřově v době od 6. 4. 2010 do 20. 4. 2010 (dokumentující předání 188,86 tun plastového odpadu kat. č. 17 02 13 společnosti RTT spol. s r.o.), průběžnou evidenci nakládání s odpady v provozovně v Prunéřově v době od 17. 3. 2010 do 31. 3. 2010 (dokumentující předání 21,94 tun plastového odpadu kat. č. 17 02 13 společnosti RTT spol. s r.o.), průběžnou evidenci nakládání s odpady za rok 2007, 2008, 2009 a v období od 1. 1. 2010 do 31. 3. 2010 (dokumentující předání 293,4 tun plastového odpadu panem B. A. dne 20. 11. 2009 společnosti MORAVA EKO s.r.o. a předání 817,7 tun plastového odpadu panem B. A. v době od 1. 1. 2010 do 31. 3. 2010 společnosti MORAVA EKO s.r.o.), a průběžnou evidenci plastových odpadů odvezených z předmětných pozemků na skládku SATER Chodov spol. s r.o. v době od 23. 3. 2010 do 6. 4. 2010 v celkovém množství 17,92 tun. a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

opravenou průběžnou evidenci za březen a duben 2010 (dokumentující předání 35,32 tun plastového odpadu na skládku společnosti SATER Chodov spol. s r.o.), ustanovení odpadového hospodáře žalobkyně ze dne 1. 10. 2008 (včetně oznámení změny na Krajský úřad Ústeckého kraje ze dne 20. 10. 2008) a vážní lístky (potvrzující hmotnost vyprodukovaných a předaných plastových odpadů).

48. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že pokuta byla uložena za neúplnou evidenci odpadů, kdy žalobkyní nebylo zaevidováno 35,32 tun odpadů předaných za období březen - duben 2010 na skládku SATER Chodov spol. s r.o. Nicméně žalobkyně již v podaném odvolání stejně jako nyní činí v žalobě uváděla okolnosti odvozu nevyužitého materiálu na skládku společnosti SATER Chodov spol. s r.o. v katastru obce Vintířov jak prostřednictvím společnosti RTT s.r.o. (vykázané v evidenci), tak i vlastními prostředky s poukazem na využití odvozu vlastními vozidly s tím, že evidence tohoto odpadu byla vedena v blízkém středisku V. a až po požadavku ČIŽP na předložení evidence odpadu byla tato evidence sloučena a předložena s dalšími podklady.
49. Těmito tvrzeními a odpovídajícími podklady se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, toliko konstatoval, že v průběžné evidenci za rok 2010 nebyly vedeny odpady na pozemcích ve Vernéřově, které byly prokazatelně předány na skládku společnosti SATER Chodov spol. s r.o. a že ČIŽP požadoval, aby tyto odpady byly do evidence doplněny. Dále jen uvedl, že kontrolní orgán nepostupoval v rozporu s právními předpisy. Žalovaný nezhodnotil, zda a v jaké míře je z hlediska vytýkaného porušení § 39 odst. 1 zákona relevantní tvrzení žalobkyně o tom, že evidence odpadu, který na skládku SATER Chodov spol. s r.o. nebyl odvezen prostřednictvím společnosti RRT spol. s r.o., byla vedena na středisku V. blízkému místa skládky, stanoví-li ust. § 39 odst. 1 zákona, že evidence se vede za každou provozovnu a každý druh odpadu samostatně. S ohledem na to, že z napadených rozhodnutí nevyplývají žádné argumenty vyvracející možnost evidence odpadu ve středisku V. či posouzení tohoto střediska jako provozovny žalobkyně, a tedy ani žádné skutečnosti k posouzení (ne)správnosti takového postupu žalobkyně, neměl soud podmínky pro to, aby přisvědčil závěru žalovaného, že námitky týkající se vedení evidence odpadu za březen a duben 2010 jsou bezpředmětné.
50. Vzhledem k uvedenému soud v rozsahu vytýkaného porušení ust. § 39 odst. 1 s.r.s. považuje posouzení správních orgánů obou stupňů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 39 odst. 1 zákona o odpadech za neúplně skutkově a právně posouzené a z uvedených důvodů tak bez náležitého posouzení jednání žalobkyně napadené rozhodnutí neobstojí ani ve výši pokuty v částce 60 000 Kč.
51. K námitkám žalobkyně, že obě uložené pokuty byly stanoveny v nepřiměřené výši městský soud shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu pro nedostatek náležitého správního uvážení při stanovení výše obou uložených sankcí.
52. Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech *při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.*
53. Ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech tak stanovuje kritéria, na základě kterých se určuje závažnost správního deliktu, ke kterým správní orgán musí přihlídnout při určení druhu sankce a její výměry. Správní orgán se při ukládání sankcí musí důsledně řídit podmínkami stanovenými v zákoně. Tato činnost správního orgánu je důležitá pro spravedlivé a správné ukládání sankcí. Jedná se o tzv. zásadu zákonnosti, na kterou, v rámci principů správního trestání, navazuje zásada individualizace sankce. Ta spočívá v tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

druh sankce, případně kombinace s jinou sankcí, a její výměra musí být v konkrétním případě stanoveny tak, aby odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem případu. Tyto zásady byly již v minulosti konstatovány soudní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005 - 66). Každá ukládaná sankce by potom měla být s ohledem na konkrétní případ stanovena přiměřeně, způsobem nepřipouštějícím pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování. Rozhodně nepostačuje, že stanovená výše sankce je v rozpětí, kterou zákon připouští, ale rozhodnutí musí být přezkoumatelné i se zřetelem k tomu, zda a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53, č. j. 5 As 20/2005 - 66, 5 As 20/2005-66).

54. V souzené věci byly správní orgány povinny se při úvahách o konkrétní výši ukládané sankce řídit především zákonným hlediskem míry ohrožení životního prostředí a dále dle zásady individualizace sankce i přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi, vypovídajícími o závažnosti jednání žalobkyně, o konkrétních okolnostech souvisejících se spácháním správního deliktu, přičemž byly povinny přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédly a ke které nikoli a jaký vliv měly všechny zjištěné okolnosti na ukládanou sankci a její výměru. Uloží-li však správní orgán sankci, aniž přihlédne k výše uvedeným hlediskům, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení.
55. Uvedeným principům však správní orgány obou stupňů v dané věci nedostály. Ve vztahu k prvnímu správnímu deliktu a sankci 120 000 Kč prvostupňové rozhodnutí toliko obecně uvádí: *„ČIŽP vzala v úvahu, že se jednalo o odpady kategorie ostatní, avšak v nezanedbatelném množství a objemu, a že odpady nebyly zabezpečeny před nežádoucím únikem (úlet, atd.). Zároveň přihlédla ČIŽP k tomu, že předmětný pozemek byl uveden do řádného stavu a že se jednalo o první porušení zákona a uložila pokutu tak, jak je uvedeno výše.“* Napadené rozhodnutí obsahuje rovněž toliko obecnou formulaci: *„Sankce za toto porušení zákona je uložena v souladu se zákonem a její výše je úměrná zjištěnému stavu. Je zde zohledněno množství odpadů, způsob nakládání s nimi, riziko ohrožení či poškození životního prostředí a snaha účastníka správního řízení k nápravě a odstranění odpadů.“* K okolnostem jednání a míře ohrožení životního prostředí však žalobkyně v odvolání namítala, že se nejednalo o nebezpečný materiál ohrožující lidské zdraví a životní prostředí a že materiál byl na pozemcích žalobkyně uložen na nezbytně nutnou dobu, která nepřesáhla 4 měsíce. Kromě uvedeného také zmínila, jak byly části demontované technologie na pozemcích utříděny dle konstrukčních dílů, nikoliv dle materiálového uspořádání. Žalovaný se však s uvedenou námitkou z hlediska charakteru pozemků a způsobu uložení materiálu, resp. i úvah žalobkyně o využití části technologie (nikoliv z hlediska pojmu „odpad“, nýbrž z hlediska výše sankce) nezabýval a jen přisvědčil závěrům prvostupňového rozhodnutí.
56. Ve vztahu k druhému správnímu deliktu, zahrnujícímu dvě odlišná vytyčaná jednání, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„Sankce za toto porušení zákona je rovněž úměrná zjištěnému stavu. Odvolací orgán neshledal důvod ji jakýmkoli způsobem měnit nebo rušit.“*, přičemž dle prvostupňového rozhodnutí: *„ČIŽP vzala v úvahu, že se výše jmenované nepravdivé údaje týkaly značného množství odpadů. Zároveň přihlédla k tomu, že účastník*

podal opravené hlášení za rok 2009 a průběžnou evidenci uvedl do souladu s legislativními požadavky.“

57. Správní orgány sice obecnými formulacemi zdůvodnily, že sankce byla uložena v souladu se zákonem, její výše je úměrná zjištěnému stavu, když bylo zohledněno množství odpadů, způsob nakládání s nimi, riziko ohrožení či poškození životního prostředí a snaha žalobkyně k nápravě, avšak závažnost protiprávního jednání žalobkyně, spočívajícího v možné míře ohrožení životního prostředí, nehodnotily. Nadto ani neuvedly, v jaké míře zohlednily součinnost žalobkyně při odstraňování nedostatků, když současně, jak je soudem uvedeno výše, ani nevypořádaly způsob vedení evidence odpadů za březen – duben 2010 odlišně na dvou místech a jejich přístupnost inspekčním orgánům při dohledu nad dodržováním právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí. Při stanovení výše pokuty nelze rezignovat jen na rekapitulaci skutkových zjištění a konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68).
58. *Obiter dictum* pak městský soud poukazuje na zásady trestání u správních deliktů právnických osob spáchaných v souběhu. Judikatura ve správním soudnictví totiž připustila v takových případech analogické užití ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle nějž se za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný, tj. je zapotřebí použít absorpční zásadu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 - 34, publikovaný pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních, dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 - 328, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 - 53).
59. Taktéž nový přestupkový zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, zakotvil absorpční zásadu při ukládání trestů za více přestupků v ust. § 41 odst. 1, podle něhož se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Text tohoto ustanovení svým obsahem odpovídá dřívějšímu ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích.
60. Soud rovněž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 - 29, v němž se soud vyjádřil k nutnosti aplikace absorpční zásady v případě ukládání sankce za správní delikty, bez ohledu na to, zdali jsou upraveny v jednom nebo více právních předpisech, kdy konkrétně uvedl: *„Absorpční zásada se tak uplatní vždy, je-li ve společném řízení ukládána sankce za více přestupků témuž pachateli. Vzhledem k výše uvedenému se tyto podmínky uplatní analogicky i v případě ukládání sankce za správní delikty, a to bez ohledu na skutečnost, zda jsou správní delikty upraveny v jednom nebo ve více právních předpisech. ČIŽP tedy mohla ve společném řízení vydat rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil několika správních deliktů na úseku ochrany životního prostředí, ale při ukládání sankce bylo její povinností uplatnit absorpční zásadu a uložit sankci za správní delikt nejprísněji postižitelný. Skutečnost, že se stěžovatel dopustil více správních deliktů, bylo nutno zohlednit teprve při rozhodování o konkrétní výši ukládané sankce v mezích stanovených zákonem.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

61. Žalobkyně byla potrestána za spáchání tří skutků, jimiž naplnila skutkové podstaty různých správních deliktů, a to dle § 12 odst. 2, § 39 odst. 1 a § 39 odst. 2 zákona o odpadech. Uvedených skutků se žalobkyně dopustila dříve, než za některý z nich bylo vydáno odsuzující rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány o všech skutcích vedly společné řízení, které bylo zahájeno oznámením ČIŽP ze dne 22. 11. 2010. Za této situace mělo dojít k uložení shodného trestu za sbíhající se správní delikty žalobkyně. Jinými slovy měla být při ukládání sankce aplikována absorpční zásada, neboť zákon o odpadech jinou metodu ukládání sankcí nestanoví. Správní orgány tak byly povinny žalobkyni uložit pokutu ve výměře dle zákonného ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který byl nejprísněji postižitelný. V dané věci však správní orgány postupovaly nesprávně podle kumulativní zásady, neboť žalobkyni stanovily dílčí pokuty za jednotlivé delikty, čímž byla žalobkyně ve výsledku povinna zaplatit pokutu, jejíž výše sestávala ze součtu dílčích pokut uložených za jednotlivé správní delikty.

VII. Závěr

62. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v neúplném skutkovém a právním posouzení jednání žalobce z hlediska správního deliktu dle ust. § 39 odst. 1 zákona o odpadech a pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění výše uložené pokuty podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Městský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
63. Vzhledem k tomu, že z důvodu nedostatečně posouzené výše pokuty nebyly prozatím dány podmínky pro závěr tvrzený v žalobě, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši a současně ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. ani nebyla splněna ani podmínka dostatečně zjištěného skutkového stavu věci (v části jednání žalobkyně dle § 39 odst. 1 zákona o odpadech), nebyly dány zákonné předpoklady pro moderaci pokuty soudem, jak žalobkyně navrhovala v podané žalobě.
64. Soud rozhodl v této věci bez jednání, protože k tomu byly dány procesní podmínky podle ust. § 76 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v postupu podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
65. Vzhledem k tomu, že v řízení byla procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě zavázal městský soud žalovaného. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 3 100 Kč za úkon podle ust. § 7 bod 5. ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) a dvakrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Částky odměny a náhrady hotových výdajů pak byly v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšeny o 1 428 Kč odpovídajících náhradě za daň z přidané hodnoty v zákonné sazbě 21 %, již byla advokátka žalobkyně jako plátkyně DPH povinna

z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů státu odvést; celkem tak náklady řízení žalobkyně činí částku 11 228 Kč včetně DPH.

66. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je dán ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť v daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. červenec 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu